

Arrest

nr. 290 333 van 15 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAEREWYCK
Antwerpsesteenweg 165 bus 2
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 april 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 augustus 2007 wordt verzoeker een eerste maal aangetroffen op het Belgisch grondgebied naar aanleiding van een administratieve controle. Verweerder treft diezelfde dag een eerste van een hele reeks beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 7 januari 2013 legt verweerder verzoeker tevens een inreisverbod van acht jaar op. Tegen geen van deze beslissingen dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Verzoeker wordt in de periode van 2008 tot 2016, in een tijdspanne van acht jaar, achttmaal correctioneel veroordeeld, gaande van een geldboete tot een effectieve gevangenisstraf van 40 maanden voor een hele waaier aan inbreuken die in de bestreden beslissing nader worden gespecificeerd.

1.3. Op 24 juli 2014 wordt verzoekers dochter B.E.C.A. geboren. Zij heeft de Belgische nationaliteit.

1.4. Op 29 januari 2021 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 3 juni 2022 verklaart verweerder deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Het beroep dat verzoeker hiertegen indient wordt door de Raad verworpen bij arrest van 24 november 2022 met nr. 280 707.

1.5. Op 9 februari 2023 treft verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: [B.E.C.]

Voornaam: [R.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Marokko

ALIAS: [H.R.], geboren op [...], Marokkaanse nationaliteit; [H.R.], geboren op [...], van Marokkaanse nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfsvergunning.*

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.*

Op 20.05.2008 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 3 jaren behalve 6 maand effectief voor inbreuken inzake de wetgeving op verdovende middelen.

Op 08.07.2009 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 14 maanden voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 02.01.2012 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 19.12.2012 werd de betrokkene veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 16.05.2013 werd de betrokkene door de correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een geldboete van 90 euro voor bezit van verdovende middelen.

Op 30.06.2015 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden + onmiddellijke aanhouding voor wapens-sport- of jachtwapens gedragen zonder vergunning, voor diefstal met geweld of bedreiging, voor bedreiging-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde-criminele straf, bij nacht met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken door twee of meer personen.

Op 24.12.2015 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 40 maanden voor het met voorbedachte rade opzettelijk slagen en verwondingen toedienen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg (herhaling).

Zo zou de betrokkene op 20.11.2014 een man langs achteren hebben aangevallen met een blinken voorwerp. Het slachtoffer kreeg één steek in het hoofd achter het linkeroor, één in de linkerzij en twee steken in de rug. Het slachtoffer herkende de betrokkene en identificeerde hem als de man waarmee hij kort daarvoor ruzie had in het café.

Deze feiten zijn zeer ernstig en getuigen in hoofde van de betrokkene van een gewelddadige persoonlijkheid en van een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit. Op 04.05.2016 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een effectieve gevangenisstraf van 12 maanden voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk geldgewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke vormen van overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Gezien het winstgevend karakter van de opgesomde feiten, het bijzonder gewelddadig karakter van sommige van deze feiten en de maatschappelijke impact van bovenvermelde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd geïnterviewd op 15.09.2022 door een terugkeerbegeleider en heeft de vragenlijst "recht om gehoord te worden" ingevuld op dezelfde dag. Hij verklaart in België te zijn sinds 2006. Hij verklaart eveneens sinds 2001 te zijn vertrokken in Marokko en een tijdlang in Nederland te hebben gewoond.

In het document "hoorrecht" dd. 15.09.2022 en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider verklaart hij familie in België te hebben waaronder een minderjarige dochter. Hij verklaart dat hij een papa wil zijn voor zijn dochter en goede contacten zou hebben met haar. Tot eind 2018 kreeg de betrokkene ook regelmatig bezoek van zijn dochter. Sindsdien konden er geen bezoeken meer teruggevonden worden. Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/Beige, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45).

De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). De betrokkene verblijft sinds 16.02.2016 in de gevangenis en maakt sinds 07.01.2013 het voorwerp uit van een inreisverbod voor België. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor het kind sinds lange tijd aan de moeder van het kind is togedragen.

Er werd geen enkel bewijsstuk voorgelegd dat aantoonde hoe betrokkene invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met dochter, noch wordt aangetoond dat betrokkene een sterke band zou hebben met zijn dochter. Zo bezocht ze hem sinds december 2018 niet meer in de gevangenis.

Hij toont ook niet aan of hij deelt in de beslissingen over haar opvoeding en op welke manieren hij financieel bijdraagt aan de opvoeding van zijn dochter.

Er liggen momenteel dan ook geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er een hechte band zou bestaan tussen de betrokkene en zijn dochter.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn dochter niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn dochter en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De geboorte van zijn dochter (dd. 24.07.2014) heeft betrokkene er verder niet van weerhouden straffbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meermaals afwezig te zijn van zijn gezin omwille van gevangenisstraffen. Zijn dochter is geboren in de zomer van 2014 en betrokkene werd kort na haar geboorte nog driemaal veroordeeld voor zeer ernstige feiten van openbare orde. Dit getuigt dus allerminst van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn kind, zoals van iemand met ouderlijk gezag verwacht mag worden. Zijn persoonlijk gedrag getuigt dan ook van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en wijst op een gevaarlijke, gewelddadige en criminele ingesteldheid. De samenleving dient hiertegen beschermd te worden. Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat betrokkene geweld of bedreiging gebruikte, wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan.

Het kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. In dit geval kan er gesteld worden dat het belang van de samenleving primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en zijn gezin.

Naast zijn dochter verklaart hij twee zussen en twee broers te hebben in het Rijk. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen hem en zijn broers en zussen aantoont.

Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

In het gesprek met de terugkeerbegeleider van 15.09.2022 verklaart hij niet terug te willen keren naar Marokko omdat hij beweert er geen toekomst meer te hebben. Betrokkene verklaart eveneens geen ziektes/gezondheidsproblemen te hebben die hem weerhouden om te reizen. Ten einde vast te kunnen stellen dat artikel 3 van het EVRM geschonden wordt, moet betrokkene aantonen dat er serieuze en ernstige aanwijzingen zijn dat hij in zijn land van oorsprong een reëel en actueel risico loopt blootgesteld te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Betrokkene heeft het nooit opportuun geacht internationale bescherming te vragen in België of elders op het Schengengrondgebied. Mr. [B.C.] heeft wel een procedure 9bis (humanitaire regularisatie) opgestart maar deze werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard en betekend op 01.07.2022. Er is een niet-schorsend beroep lopende bij de RVV tegen deze beslissing. Een schending van artikel 3 & 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illégale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2006 in België te verblijven.

Hij heeft pas na 15 jaar een eerste aanvraag voor humanitaire regularisatie ingediend, deze werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard en betekend op 01.07.2022. Er is een niet-schorsend beroep lopende bij de RW tegen deze beslissing.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op: 05.02.2008, 16.09.2011, 12.11.2011, 10.02.2012, 26.11.2013 en 22.05.2015. De betrokkene heeft eveneens geen enkel bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft in het verleden meerdere malen een BGV ontvangen: 05.02.2008, 16.09.2011, 12.11.2011, 10.02.2012, 26.11.2013 en 22.05.2015. Betrokkene heeft dan ook nagelaten om het inreisverbod van 8 jaar, betekend op 07.01.2013, te respecteren.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Op 20.05.2008 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel 3 jaren behalve 6 maand effectief voor inbreuken inzake de wetgeving op verdovende middelen.

Op 08.07.2009 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 14 maanden voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 02.01.2012 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 19.12.2012 werd de betrokkene veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 16.05.2013 werd de betrokkene door de correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een geldboete van 90 euro voor bezit van verdovende middelen.

Op 30.06.2015 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden + onmiddellijke aanhouding voor wapens-sport- of jachtwapens gedragen zonder vergunning, voor diefstal met geweld of bedreiging, voor bedreiging-mondeling of schriftelijk-onder bevel of voorwaarde-criminele straf, bij nacht met voertuig om de diefstal of zijn vlucht te vergemakkelijken door twee of meer personen.

Op 24.12.2015 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 40 maanden voor het met voorbedachte rade opzettelijk slagen en verwondingen toedienen met ziekte of arbeidsongeschiktheid als gevolg (herhaling).

Zo zou de betrokkene op 20.11.2014 een man langs achteren hebben aangevallen met een blinken voorwerp. Het slachtoffer kreeg één steek in het hoofd achter het linkeroor, één in de linkerzij en twee steken in de rug. Het slachtoffer herkende de betrokkene en identificeerde hem als de man waarmee hij kort daarvoor ruzie had in het café.

Deze feiten zijn zeer ernstig en getuigen in hoofde van de betrokkene van een gewelddadige persoonlijkheid en van een totaal gebrek aan respect voor andermans fysieke en psychische integriteit.

Op 04.05.2016 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een effectieve gevangenisstraf van 12 maanden voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs.

Uit louter persoonlijk en gemakkelijk geldgewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke vormen van overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.

Gezien het winstgevend karakter van de opgesomde feiten, het bijzonder gewelddadig karakter van sommige van deze feiten en de maatschappelijke impact van bovenvermelde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. [...]"

1.6. Eveneens op 9 februari 2023 legt verweerder verzoeker een inreisverbod van twintig jaar op. Het beroep dat verzoeker hiertegen indiende werd door de Raad verworpen bij arrest van 15 juni 2023 met nr. 290 334.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Onder het kopje "1° formele ongeldigheid" betoogt verzoeker als volgt:

"1.1.

Verzoeker betwist de formele geldigheid van de beslissing van 09/02/2023.

Uit de kennisgeving blijkt de beslissing te zijn getekend door C. W., attaché voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Verzoeker betwist de bevoegdheid van deze attaché om dergelijke beslissingen te nemen, minstens bevat de beslissing geen enkele aanduiding op welke gronden voornoemd attaché officieel zou gemachtigd zijn en bevoegd hebben om dergelijke beslissing te nemen.

De beslissing is bijgevolg op formele gronden nietig.

1.2.

De bestreden beslissing is eveneens formeel nietig wegens een totaal gebrek aan motivering of specificering van de ingeroepen artikelen van de Vreemdelingenwet.

Dit blijkt duidelijk uit de algemene en herhaalde bewoordingen van de vermelde reden van beslissing, waarbij het an sich de essentie blijft dat verzoeker als veroordeelde (welke al zijn straffen volledig in de gevangenis heeft uitgezeten) verder bestraft blijft worden."

2.2. Uit het voormelde leidt de Raad af dat verzoeker in een eerste middel in eerste instantie de onbevoegdheid van de steller van de akte beoogt op te werpen, een kwestie die de openbare orde aanbelangt.

2.3. Verzoeker betwist de geldigheid van de bestreden beslissing omdat ze zou zijn getekend door attaché C.W. Hij betwist dat een attaché een dergelijke beslissing mag nemen, minstens bevat de bestreden beslissing geen aanduiding op welke grond de attaché in kwestie bevoegd is een dergelijke beslissing te nemen, zo stelt verzoeker.

2.4. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten maakt toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, bepalingen die haar elk op zich reeds kunnen schragen. Ze luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° [...];

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;[...]"

2.5. De Raad wijst er, samen met verweerder in de nota, op dat artikel 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het ministerieel besluit van 18 maart 2009) voorziet dat aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen, delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. Aldus kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij de bevoegdheid van de attaché in kwestie om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven betwist. De formele motiveringsplicht verplicht verweerder niet om in de bestreden beslissing tot uiting te laten komen wat voortvloeit uit een combinatie van de bovenvermelde wetsbepalingen en hogervermeld Delegatiebesluit.

2.6. De Raad leidt uit het in punt 2.1. vermelde betoog af dat verzoeker in tweede instantie de schending van de formele motiveringsplicht beoogt op te werpen.

2.7. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering, dit zowel in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Tevens is ze gemotiveerd zowel in het licht van artikel 74/14, §3, 1°, 4° en 5° van

de Vreemdelingenwet als van artikel 74/14, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat er sprake is van een *“totaal gebrek aan motivering of specificering van de ingeroepen artikelen van de Vreemdelingenwet”* mist manifest feitelijke grondslag. Zijn betoog dat *“de essentie blijft dat verzoeker als veroordeelde [...] verder bestraft blijft worden”* kan – los van de vaststelling dat dit inhoudelijke kritiek betreft op de motieven van de bestreden beslissing – niet worden gevolgd. Ten eerste wordt de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zoals gezegd afdoende geschraagd door de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling in dit verband dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfsvergunning. Verzoeker betwist deze motivering, die totaal geen uitstaans heeft met zijn waslijst aan veroordelingen, niet. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten blijft aldus overeind op grond van de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Ook de beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek is gegrond op drie op zichzelf schragende motieven die totaal geen uitstaans hebben met verzoekers waslijst aan veroordelingen, met name artikel 74/14, §3, 1°, 4° en 5° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat hier totaal niet op in waardoor ze ook overeind blijven. Ten overvloede, verzoekers betoog dat *“de essentie blijft dat verzoeker als veroordeelde [...] verder bestraft blijft worden”* is verzoekers eigen lezing van de bestreden beslissing, die hierin geen steun vindt. De bestreden beslissing is een administratieve beslissing en verweerder vermag op verblijfsrechtelijk vlak de nodige conclusies te trekken uit een persoonlijk gedrag dat blijkt uit een serie veroordelingen. Zo stelt verweerder zowel voor wat betreft de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° als artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet duidelijk: *“Uit louter persoonlijk en gemakkelijk geldgewin wordt aldus volledig voorbijgegaan aan de openbare veiligheid, de algemene volksgezondheid en de gezondheid van de uiteindelijke individuele druggebruiker. Dit alles terwijl het plegen van dergelijke misdrijven ook indruist tegen het maatschappelijk bewustzijn en de sociale orde. Dergelijke misdrijven zorgen namelijk voor een opeenvolging van belangrijke maatschappelijke vormen van overlast doordat verdovende middelen op de markt komen en er bij de verkoop ervan misbruik wordt gemaakt van de zwakheid en verslaving van de individuele druggebruiker, die op zijn beurt, om aan zijn verslaving te kunnen voldoen, mogelijks andere misdrijven gaat plegen. Zowel de openbare veiligheid als de volksgezondheid worden hierdoor voortdurend in gevaar gebracht. De daaruit voortvloeiende maatschappelijke beroering maakt tevens een bedreiging uit voor de openbare veiligheid.* Gezien het winstgevend karakter van de opgesomde feiten, het bijzonder gewelddadig karakter van sommige van deze feiten en de maatschappelijke impact van bovenvermelde feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Hierna maakt verweerder nog een afweging van de specifieke omstandigheden van verzoekers geval, dit in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat de bestreden beslissing zou bestaan uit *“algemene bewoordingen”*. Dat bepaalde vaststellingen mogelijk werden herhaald in andere beslissingen die door verweerder werden getroffen, houdt op zich niet in dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.8. In een tweede middel werpt verzoeker op: *“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de wettigheid, het recht van verdediging e.a., inbegrepen het EVRM.”*

Hij betoogt als volgt:

“2.1.

De bestreden beslissing komt er op het moment dat verzoeker alle straffen waartoe hij veroordeeld werd, effectief en volledig heeft ondergaan.

Verzoeker verbleef maar liefst van 15/02/2016 tot 10/02/2023 in detentie.

Dit zelfs bewust daar verzoeker niet verkoos om via de strafuitvoeringsrechtbank te opteren voor een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering (VILO).

Wel integendeel, verzoeker heeft en is nog steeds bezig met het trachten regulariseren van zijn verblijfsituatie.

Verzoeker verbleef liever langer in detentie dan dat hij België zou verlaten.

Inhoudelijk worden in de bestreden beslissing louter de motieven klakkeloos overgenomen, welke reeds tegen verzoeker werden ingeworpen gedurende zijn detentie en aldus opgenomen in:

- *De afwijzingsbeslissing van het verzoek tot humanitaire regularisatie,*
- *Het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omtrent het beroep tegen de afwijzingsbeslissing van het verzoek tot humanitaire regularisatie,*
- *Eerdere bevelen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

De motieven zijn derhalve niet actueel noch geïnd op de huidige situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing is niet behoorlijk genomen.

2.2.

Door de bestreden beslissing worden de artikelen 8 en 13 EVRM geschonden.

Eiser diende een verzoek tot humanitaire regularisatie in, dat werd afgewezen als ongegrond ook in graad van beroep.

Verzoeker benadrukt dat hij sedert 2001 in Nederland en 2007 in België verblijft en zijn familieleden zich alhier situeert (cfr. verzoekschrift 9bis Vreemdelingenwet).

Zijn eigen gezinsleven bouwde hij op in België en uit zijn relatie met N.T. is één kind geboren: A. (°19/05/2014).

Met deze laatste is er sedert zijn invrijheidstelling eindelijk terug effectief contact(herstel).

Tot slot kan verzoeker gezinshereniging vragen met zijn Belgische minderjarige kind, A..

Verzoeker dient derhalve vrije toegang tot België te hebben om dit te kunnen bewerkstellingen. De nodige belangenafweging in dit kader vond niet plaats.

Zie desbetreffend de rechtspraak van het EHRM daar waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal meer specifieke criteria heeft geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het maken van een redelijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif criteria. (EHRM 2 augustus 2001, BoultifZ Zwitserland, § 48).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;*
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;*
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;*
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;*
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;*
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsbond;*
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;*
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarnaar deze wordt uitgewezen*

Dat verzoeker niet (meer) gehuwd is met moeder van zijn dochter impliceert geenszins dat deze criteria van geen belang zijn om tot een redelijke belangenafweging te komen."

2.9. Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om concreet uit te werken op welke wijze zij worden geschonden door de bestreden beslissing.

De Raad is verder niet bekend met "*het beginsel van de wettigheid*" en leest in het verzoekschrift ook niet op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel met de voeten heeft getreden.

Wat betreft de aangevoerde schending van "*inbegrepen het EVRM*", wijst de Raad erop dat verzoeker niet specificeert welke verdragsbepaling, andere dan het in zijn betoog aangehaalde artikel 8 van het

EVRM, hij geschonden acht. Verzoeker maakt in zijn betoog ook gewag van artikel 13 van het EVRM, maar hij laat opnieuw na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing deze laatste verdragsbepaling heeft geschonden.

Deze onderdelen van het tweede middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.10. Gelet op wat hij leest in het betoog ter ondersteuning van het tweede middel, gaat de Raad ervan uit dat verzoeker met de opgeworpen schending van *“de motiveringsplicht”*, de schending beoogt op te werpen van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. De Raad onderzoekt hierbij of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.11. De Raad neemt akte van verzoekers betoog om niet via de strafuitvoeringsrechtbank te opteren voor een voorlopige invrijheidsstelling en alle straffen effectief en volledig te ondergaan. Hij neemt ook akte van verzoekers betoog dat hij *“nog steeds bezig is”* om zijn verblijfssituatie te regulariseren. Dit kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.12. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.7. Het gegeven dat de bestreden beslissing de veroordelingen opsomt die verzoeker heeft opgelopen en dat hiervan mogelijk gewag werd gemaakt in andere beslissingen maakt niet dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd getroffen of getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

2.13. Verzoeker voert voorts aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet actueel zijn noch gebaseerd zijn op zijn huidige situatie. De Raad kan bezwaarlijk besluiten tot de schending van de zorgvuldigheidsplicht op grond van een bloot betoog. Verzoeker laat immers na concreet aan te geven met welke *“actuele”* elementen betreffende zijn *“huidige situatie”* verweerder dan wel geen rekening zou hebben gehouden. Verweerder kan voor alle duidelijkheid ook enkel rekening houden met elementen die hem ter kennis stonden op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing heeft getroffen.

2.14. Verzoeker herhaalt vervolgens in het kort de elementen aan die zijn zaak kenmerken in het licht van artikel 8 van het EVRM en voert hierbij aan dat hij sinds zijn invrijheidstelling *“eindelijk”* opnieuw contact heeft met zijn Belgische minderjarige dochter. Hij betoogt dat hij met haar gezinshereniging kan vragen en *“derhalve”* vrije toegang tot België behoeft om dit te kunnen bewerkstelligen. Hij is ervan overtuigd dat de *“nodige belangenafweging in dit kader niet plaats[vond]”* en stipt hierbij de criteria aan zoals uiteengezet door het EHRM in het arrest Boultif.

2.15. Dat de bestreden beslissing een belangenafweging zou ontberen in het licht van artikel 8 van het EVRM mist manifest feitelijke grondslag. Verweerder is blijkens de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op de elementen die verzoeker hem heeft verstrekt. Zo kan in de bestreden beslissing duidelijk worden gelezen: *“In het document ‘hoorrecht’ dd. 15.09.2022 en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider verklaart hij familie in België te hebben waaronder een minderjarige dochter. Hij verklaart dat hij een papa wil zijn voor zijn dochter en goede contacten zou hebben met haar.”* Op grond hiervan maakte verweerder in de bestreden beslissing de volgende uitgebreide belangenafweging:

“[...] Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, Scozzari

en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, ipso iure deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45).

De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). De betrokkene verblijft sinds 16.02.2016 in de gevangenis en maakt sinds 07.01.2013 het voorwerp uit van een inreisverbod voor België. Dit wil dus zeggen dat de dagdagelijkse zorg voor het kind sinds lange tijd aan de moeder van het kind is toegedragen.

Er werd geen enkel bewijsstuk voorgelegd dat aantoonde hoe betrokkene invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met dochter, noch wordt aangetoond dat betrokkene een sterke band zou hebben met zijn dochter. Zo bezocht ze hem sinds december 2018 niet meer in de gevangenis.

Hij toont ook niet aan of hij deelt in de beslissingen over haar opvoeding en op welke manieren hij financieel bijdraagt aan de opvoeding van zijn dochter.

Er liggen momenteel dan ook geen sluitende bewijzen voor die aantonen dat er een hechte band zou bestaan tussen de betrokkene en zijn dochter.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn dochter niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn dochter en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De geboorte van zijn dochter (dd. 24.07.2014) heeft betrokkene er verder niet van weerhouden strafbare feiten te plegen, meerdere correctionele veroordelingen op te lopen en meermaals afwezig te zijn van zijn gezin omwille van gevangenisstraffen. Zijn dochter is geboren in de zomer van 2014 en betrokkene werd kort na haar geboorte nog driemaal veroordeeld voor zeer ernstige feiten van openbare orde. Dit getuigt dus allerminst van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn kind, zoals van iemand met ouderlijk gezag verwacht mag worden. Zijn persoonlijk gedrag getuigt dan ook van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en wijst op een gevaarlijke, gewelddadige en criminele ingesteldheid. De samenleving dient hiertegen beschermd te worden. Ingevolge de ernst van de feiten die gericht waren op het bekomen van snel en illegaal voordeel, het herhaaldelijk karakter en het gegeven dat betrokkene geweld of bedreiging gebruikte, wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar betekent voor onze openbare orde. Het is in het belang van onze samenleving om betrokkene hier geen verblijf toe te staan. Het kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. In dit geval kan er gesteld worden dat het belang van de samenleving primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en zijn gezin.

Naast zijn dochter verklaart hij twee zussen en twee broers te hebben in het Rijk. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de

afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen hem en zijn broers en zussen aantoont.

Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden."

2.16. De Raad stelt vast dat verzoeker niet meer doet dan te benadrukken dat er *"eindelijk terug effectief contact is"* met zijn minderjarige dochter zonder hiervan minstens een begin van bewijs bij te brengen. Hiermee brengt hij de overwegingen van verweerder niet aan het wankelen dat de dagdagelijkse zorg voor het kind sedert lange tijd aan de moeder van het kind is toevertrouwd, dat er geen enkel bewijsstuk voorligt dat aantoont hoe verzoeker invulling geeft aan zijn gezins- of familielevens met zijn dochter, dat evenmin wordt aangetoond dat hij een hechte band zou hebben met zijn dochter, dat hij tevens niet aantoont of hij deelt in de beslissingen over haar opvoeding en op welke manieren hij hieraan financieel bijdraagt. Verzoeker rept ook met geen woord over de vaststelling in de bestreden beslissing dat de geboorte van zijn dochter hem er niet van kon weerhouden om herhaaldelijk ernstige strafrechtelijke feiten te plegen waardoor hij meermaals afwezig was van zijn gezin omwille van gevangenisstraffen en dat dit allerm minst getuigt van verantwoordelijkheid ten aanzien van zijn kind. Verweerders besluit dat verzoekers persoonlijk gedrag getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de rechtsregels van de Belgische maatschappij en dat het wijst op een gevaarlijke, gewelddadige en criminele ingesteldheid waartegen de samenleving dient te worden beschermd en dat het in het belang is van de samenleving om verzoeker geen verblijf toe te staan, laat verzoeker ook totaal ongemoeid waardoor het overeind blijft.

2.17. Door verder de criteria uiteengezet door het EHRM in het arrest Boulif (EHRM, Boulif t. Zwitserland, 2 augustus 2001, nr. 54273/00, §48) op te lijsten en te poneren dat het niet is omdat hij niet meer is gehuwd met de moeder van zijn dochter dat deze criteria van geen belang meer zouden zijn, zonder te verduidelijken met welke van deze criteria die hij op zijn zaak toepasbaar acht verweerder geen rekening zou hebben gehouden, kan verzoeker de door verweerder gedane belangenafweging niet aan het wankelen brengen.

2.18. Waar verzoeker aanvoert dat hij vrije toegang tot België dient te hebben teneinde gezins-hereniging te vragen met zijn minderjarige dochter, merkt de Raad op het hem vrijstaat om vanuit zijn land van herkomst een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen nadat hij eerst de opheffing of opschorting van het opgelegde inreisverbod heeft verkregen.

2.19. Waar verzoeker verwijst naar elementen opgenomen in het *"verzoekschrift 9bis Vreemdelingenwet"*, kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder deze aanvraag ongegrond heeft verklaard en dat de Raad het hiertegen ingestelde beroep heeft verworpen.

2.20. Met zijn eenvoudig betoog dat hij sedert 2007 in België verblijft en dat zijn familielevens zich hier afspeelt, kan verzoeker het finale oordeel van verweerder niet onderuit halen dat dit verblijf *"niet [kan] worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. In dit geval kan er gesteld worden dat het belang van de samenleving primeert op de overige belangen, met name de belangen van betrokkene en zijn gezin."*

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA